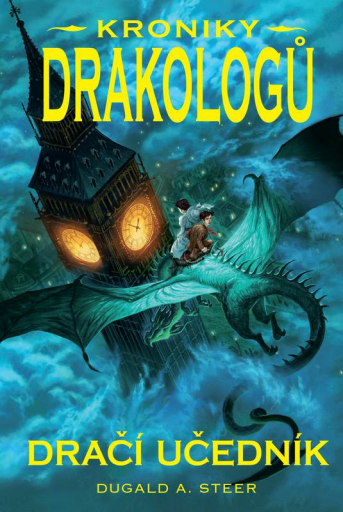

The background of the cover is a vibrant blue sky filled with swirling clouds and small, glowing yellow stars. On the left, a large, dark stone clock tower with two glowing yellow clock faces is visible. A large, green dragon with long, flowing wings and a long, spiky tail is flying across the sky. Two small figures, a man in a brown coat and a woman in a white dress, are riding on the dragon's back. The title 'KRONIKY DRAKOLOGŮ' is written in large, bold, yellow capital letters at the top. The subtitle 'DRAČÍ UČEDNÍK' is written in large, bold, yellow capital letters at the bottom. The author's name 'DUGALD A. STEER' is written in smaller, yellow capital letters at the very bottom.

KRONIKY DRAKOLOGŮ

DRAČÍ UČEDNÍK

DUGALD A. STEER

DRAČÍ UČEDNÍK

DRAČÍ UČEDNÍK

KRONIKY

drakologů

Sv. III

Dugald A. Steer

Ilustroval Nick Harris

Maxovi, Cameronovi a Tobymu
Dugald A. Steer

Mému milému příteli a rádci Virgilu Pomfretovi
Nick Harris

Text copyright © Dugald A. Steer, 2011
Cover illustration copyright © David Wyatt, 2013
Interior illustrations copyright © Nick Harris, 2011
Design copyright © The Templar Company Limited, 2011
Dragonology™ is a trademark of The Templar Company Limited
First published in the UK in 2011 by Templar Publishing
Translation © Vratislav Kadlec, 2016
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému, ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

ZPRAVODAJ TAJNÉ A STAROBYLÉ SPOLEČNOSTI DRAKOLOGŮ, PROSINEC 1882

ALEXANDRA GORYNYČOVÁ ZMIZELA PO BITVĚ O CHUNG-WEJ

Ruská drakobijkyně Alexandra Gorynyčová uprchla ze zajetí předních drakologů a nyní se zdržuje neznámo kde. Slečna Gorynyčová a její společníci, včetně nechvalně známého obchodníka s draky Shadwella, zřejmě přepadli chrám Chung-wej, aby se pokusili unést dračího mistra doktora Ernesta Drakea. Jejich plán zmařili stateční obránci chrámu, mezi nimiž byl chungwejský mistr a drakologové Noah Hayes, pan a paní Cookovi se svými odvážnými ratoolestmi Beatrice a Danielem. Na jejich vítězství nicméně padl stín zármutku, neboť musíme s lítostí oznámit, že Lung-wej, vznešený dračí král Západních hor, byl v bitvě zabit. Mezinárodní společenství nyní po slečně Gorynyčové pátrá, aby ji pohnalo k odpovědnosti za tuto vraždu a rovněž za krádež několika artefaktů z pokladu TSSD. Krom toho je obviněna ze zotročování draků. Důvěryhodné zdroje dále podávají šokující svědectví, podle něž je zodpovědná za záhadnou chorobu, jež připravila o život mnoho indických draků. Zdá se, že všechna znepokojivá obvinění zatím zůstávají nepotvrzena, jelikož Alexandra Gorynyčová byla naposledy spa-

třena, která se vrhla z útesu, aby se vyhnula zajetí. Ačkoliv pád z takové výšky podle všeho musel skončit smrtí, její tělo nebylo nalezeno. Teprve čas ukáže, zda ony děsivé události znamenaly její konec, či zda bude zneklidňující spiknutí proti drakům pokračovat.

LÉK NA DRAČÍ NEMOC NALEZEN!

TSSD s potěšením oznamuje, že byl nalezen lék na tajemnou chorobu postihující nágy v Thárské poušti. Bohužel se zdá, že pro nágy samotné přišel již příliš pozdě, neboť panují pochybnosti, zda vůbec nějaký příslušník tohoto vznešeného plemene přežil. Další dračí druhy mohou být nicméně zachráněny. Nelze dostatečně docenit hrdinské skutky mladých učedníků doktora Drakea, Beatrice a Daniela Cookových, kteří statečně dopravili kalich svatého Petroka a *Liber draconis* z Londýna do Indie, kde bylo artefaktů z pokladu TSSD využito při přípravě léku. Drakologové, kteří medikament podali pacientům ve formě očních a ušních kapek, dosvědčují, že draci mnoha druhů na léčbu velmi dobře reagují, a jsou si jisti, že nemoc bude vbrzku vymýcena. Sourozenci Cookovi nepochybně odvrátili největší hrozbu, před jakou dnešní dractvo stálo, a jejich chrabré činy by měly být velebeny milovníky draků po celém světě.

POKUD VÁS ZAJÍMÁ PODROBNĚJŠÍ VERZE ZMÍNĚNÝCH
UDÁLOSTÍ, PŘEČTĚTE SI KNIHU
DRAČÍ DENÍK – DRUHÝ SVÁZEK KRONIK DRAKOLOGŮ.

— DRAKOLOGICKÁ MAPA —

BRITSKÉHO SOUOSTROVÍ

OBSAH

Prolog	11
Kapitola I. – Chalupa na Dračím potoce	18
Kapitola II. – Dračí obřad	42
Kapitola III. – Drakologická večere	59
Kapitola IV. – Erasmus	80
Kapitola V. – Pohřešovaný	110
Kapitola VI. – Wyvern Way	124
Kapitola VII. – Unesen!	142
Kapitola VIII. – Pan Anderson	154
Kapitola IX. – Bitva o Ben Wyvis	172
Kapitola X. – Londýn	190
Kapitola XI. – Odhalení	208
Kapitola XII. – Zrádcova brána	226
Kapitola XIII. – Zlatý poklad	262
Kapitola XIV. – Idraigirův rozsudek	285

SEZNAM VYOBRAZENÍ

<i>„Podívejte na tu barabiznu!“</i>	23
<i>„Hrozba z dávných dob znovu sílí.“</i>	52
<i>„... nemýlím-li se, mám tu čest s Danielem a Beatrice Cookovými.“</i>	67
<i>Vypadalo to, že špatně odhadl přistání...</i>	91
<i>... rozeznal jsem dvě řady dračích stop, které se ztrácely ve tmě.</i>	119
<i>Pan Tibbs skoro vyskočil z kůže.</i>	131
<i>„Podvolit se těm vyděračům?“ zvolal Erasmus, přivřel oči a zakroutil nevěřičně hlavou. „Nikdy!“</i>	150

SEZNAM VYOBRAZENÍ

„... k Ben Wyvisu je to tak dvacet mil.“	161
„Zadržte! Nezabíjejte ho!“	176
„Mám za to, že v této zemi jsou jen dvě děti, které by měly tu drzost přistát v Buckinghamském paláci s drakem.“	203
„Odvedte ji dovnitř, vy hlupáku!“	214
„Dávní britští draci.“	232
„Jsem mistr Tajného řádu rytířů drakomorů!“	258
„C-co se to děje?“	280
<i>Idraigirův rozsudek</i>	300

PROLOG

1 června 1883 ráno vstoupil major Cyril Wilson, urostlý, zpříma se držící muž, do londýnského Toweru. Jakmile byl uvnitř, zamířil k pozůstatkům Lucernové věže, které byly odkryty před chystanou přestavbou. Došel právě k lešení, které obklopovalo vykopávky, když vtom ze stínu vykročila postava a zamířila k němu.

„Dobré ráno, majore.“ Muž zdvihl klobouk na pozdrav.

„Takže moje vybavení dorazilo v pořádku?“ zeptal se major.

Muž přikývl, sestoupil s majorem po krátkém schodišti a nadzvedl padací dveře, kterými se scházelo do podzemí.

„Zaklepejte, až se budete vracet,“ řekl. Podal majorovi zapálenou pochodeň a poklop za ním opět zavřel.

Sklepení bylo nahrubo vytesané ve skále a bylo prázdné, až na balík pochodní a dlouhé dřevěné

pouzdro opřené o stěnu. Na další stěně byl vytesán mohutný štít a na něm trojice lvů. Major si štít chvíli prohlížel a potom dvěma prsty stiskl oči nejhořejšího lva. Ozvalo se cvaknutí a druhý lev vyplázl jazyk. Major za něj prudce zatáhl. Znovu to cvaklo, celý štít se odsunul a odhalil ústí tmavé chodby.

Major pozvedl pochodeň a vytřeštil oči. V mihotavém světle bylo patrné, že po obou stranách chodby jsou do výšky hlavy navršeny obrovské kosti. Do tmy vyčuhovaly zubaté lebky, které tvarem pramálo připomínaly lidské ostatky. Byly to kosti jakýchsi nestvůrných bytostí. Nad vchodem byla vytesána tato slova: *Bienvenue au Royaume des Dragons Morts*.

„Vítejte v království mrtvých draků,“ přeložil si major nápis šepem sám pro sebe. Vytáhl mapu a chvíli si ji v záři pochodně prohlížel. Potom zvedl pouzdro a rozhodně vyrazil do nitra kostnice.

O hodinu později dorazil bludištěm chodeb do rozlehlé síně. Na protější straně místnosti se při jeho příchodu prudce otevřela mohutná brána. Nenadálý závan sirného pachu ho přiměl nakrčit nos a poté major vstoupil do obrovského kruhového sálu, ozářeného planoucími pochodněmi. Celý prostor byl vy-

zdoben malbami a reliéfy s dračími motivy, ale majorovu pozornost okamžitě upoutala protější strana místnosti, kde se vypínala velkolepá dračí socha v životní velikosti – drak se vzpínal na zadních nohou, jako by se právě chystal vyskočit do vzduchu, křídla široce rozepjatá jako baldachýn těsně pod klenutým stropem. Místo očí měl obrovské rubíny, jeho šupiny byly ze zlata a z tlamy mu visel rudý jazyk, dobré tři stopy dlouhý a lemovaný nebezpečně vypadajícími stříbrnými tesáky. Socha však nebyla kompletní. Chyběla pravá přední noha.

Náhle se ozval dunivý hlas, jenž jako by vycházel přímo z úst sochy: „Vítejte! Přišel jste nás navštívit?“ Slova se rozlehla podzemím.

„Kde to jsem? Co je to za místo?“ Major odložil pouzdro a užasle se rozhlížel.

„Nacházíte se ve Velké lóži Tajného řádu rytířů drakomorů,“ odvětil hlas. „Jelikož původní rytíři tu již s námi nejsou, je nyní na ostatních, aby pokračovali v jejich poslání.“

„V jejich poslání?“ Major věděl o úkolu, k němuž byl povolán, jen velmi málo.

„Pohlédněte na knihu.“

U nohou sochy stál pulpit a na něm ležela

starobylá kniha, vázaná v černé kůži vykládané zlatem.

„*Malleus draconis*,“ přečetl nahlas major.

„*Kladio na draky!* Sepsal je král Eduard I. – rytířům drakomorům byla jeho slova zákonem. Vidíte heslo nad sochou?“

Major si prohlédl stuhu vytesanou nad dračí hlavou. Když četl ta slova, přeběhl mu mráz po zádech. „*Mort aux Dragons.*“

„Smrt drakům! To byl jejich válečný pokřik!“ Hlas jako by náhle zněl ještě děsivěji. „Jejich cílem bylo zabít všechny draky v království do posledního. Avšak selhali.“

„Takže ty kosti v bludišti skutečně patřily drakům?“ Major stěží zakrýval pochybnost v hlase.

„Máte dobrý postřeh, majore.“

„Ale draci jsou jen v legendách.“

„V legendách?“ Zpoza sochy vystoupil muž v dlouhém černém plášti. Jeho tvář byla natolik znetvořená, že bylo nemožné odhadnout její výraz. „Hledte!“ Máchl rukou a teatrálně pokynul k těžké padací mříži visící pod vybledlým portrétem svatého Jiří.

Major přistoupil blíže. Do nosu ho znovu ude-

řil sirný zápach a on si přitiskl dlaň na ústa. Skrz mříže na něj ospale civělo nevelké zelené stvoření se složenými křídly. Stálo na zadních a vypadalo tak podivně lidsky, ačkoliv šlo beze vší pochybnosti o draka. Jeho bičovitý ocas udeřil o zem.

Major pozbyl něco ze svého obvyklého klidu a slyšitelně zalapal po dechu. „Je o dost menší, než jsem si představoval.“ Prohlédl si stvoření pozorněji a náhle se zarazil. „Skutečně umí chrlit oheň?“

„Ano, ale tohle plemeno to moc často nedělá. Je to mládě gargúla – ty snad ani nemá cenu zabíjet. Ale draci mohou dorůst mnohem větších velikostí – mnohem větších. Pro zkušeného vojáka, jako jste vy, by bylo mnohem uspokojivější zabít plně vzrostlého draka.“ Muž se krutě, prohnane usmál. „Když jsem vás vyhledal, řekl jste mi, že vláda si objednala novou, velice účinnou střelnou zbraň. Pro boj v horském terénu, jestli se nepletu. Mám dojem, že jste také naznačil, že budete mít na starost její testování...“

„Přinesl jsem ji s sebou,“ potvrdil major a ukázal na podlouhlé dřevěné pouzdro.

„Tak ji hned vyzkoušíme.“ Muž zatáhl za páku a mříž se zasunula do stropu.

Drak se pohnul, pomalu vstal a ochabně zatáhl za řetěz, který ho poutal ke zdi. Major uvolnil přezky na pouzdru a vyndal z něj malé polní dělo. Rozložil opěrky, postavil zbraň na zem poblíž vstupu do místnosti a vložil do hlavně výbušnou patronu.

„Postavte se za mě,“ poručil trochu víc zhurta, než zamýšlel. Odkášlal si a trochu ztišil hlas. „Bude to pěkná šlupka.“

Zohyzděný muž udělal, co mu major řekl. Major poklekl ke zbrani a zamířil. Drak na něj zamrkal.

„Nepřijde mi moc fér střílet zajatce,“ poznamenal major a zvedl hlavu.

„Prosím, pokračujte, majore.“ Muži se leskly oči, ale jeho výraz zůstával nečitelný.

Nakonec se major ušklíbl a stiskl spoušť. Ozvala se ohlušující rána a z hlavně se vznesl oblak hustého dýmu. Poté zavládlo ticho. Když se kouř rozplynul, na podlaze leželo bezvládné tělo dráčete s vytřeštěnými očima a jeho žíravá krev se syčením vytékala na dlažbu.

Muž k němu opatrně přistoupil a šfouchl do něj špičkou boty.

„Je mrtvý?“ zeptal se major.

„Ano.“ Muž s chladným, pokřiveným úsměvem pokynul majorovi rukou v rukavici.

„Nuže, majore. Máme přátele, ale máme také nepřátele. Povím vám něco o Tajné a starobylé společnosti drakologů.“

Kapitola I. CHALUPA NA DRAČÍM POTOCE

*Musíme zjistit co nejvíce o proradnících, již drakům pomáhají
a umožňují jim zůstat v skrytu, a udeřit proti nim bez varování.*

– Malleus draconis (Kladivo na draky), Edvardus Rex

Plamenec radostně klusal po lesní stezce. Přeskoval větve a drobné klacíky mu křupaly pod nohama. Na kůži mu dotíral ostružiník, ale zdálo se, že proti silným rudým šupinám trní nic nezmůže. My dva s Beatrice jsme ovšem už tak nadšení nebyli.

„To budeme muset na Dračí potok pokaždé přes les?“ zabručel jsem. Ze zámku Drake jsme vyrazili už skoro před hodinou a tlumok na zádech mě začínal tížit.

„Jenom ve dnech, kdy budete mít drakologickou výuku,“ odpověděla mi vesele matka.

„A to se nedá jít nějakou schůdnější cestou?“ ptala se Beatrice poněkud zadýchaně a přitom se drápla do příkrého, blátivého srázu.

„Tudy se tam ze zámku dostanete nejrychleji.“ Otec, který už byl nahoře, se otočil a ukázal zpět mezi husté stromy. „Ale dá se to také vzít oklikou po cestě.“

„Nebylo by prima dojet tam na ponících?“ nadhodila sestra s nadějí v hlase. „Mohli bychom pak jet tou delší cestou, a přitom by nás to nestálo tolik času.“

Matka se láskyplně zasmála, podala Beatrice ruku a vytáhla ji nahoru. „Chtěla bys jet na pěkném vypaseném poníkovi, zatímco kolem slídí hladoví draci?“

„Ti poníci by nemuseli být tak vypasení...“ trvala na svém Beatrice.

Matka zlehka zavrtěla hlavou. „Promiň, Beatrice, ale draci a poníci nejdou dohromady.“

„Kdyby byl Plamenec dost velký, mohli bychom tam doletět na něm,“ navrhl jsem troufale. Všichni se zasmáli a Plamenec vyfoukl drobný pláminek, nejspíš potěšen, že se mluví o něm.

Plamenec byl mládě saně ohnivě a byl jen rok starý. Byli jsme s Beatrice u toho, když se vyklubal z vajíčka. Od té doby jsme se o něj starali a moc jsme si ho oblíbili.

„Až bude Plamenec tak velký, že by se na něm dalo létat,“ připomněla nám matka a trochu se zachmuřila, „bude se pochopitelně muset vrátit do divočiny.“ Pomyšlení na to, že se se svým oblíbeným dráčkem budeme muset jednoho dne rozloučit, jsme unesli jen stěží. Otec to věděl, a tak rychle změnil téma.

„Plamenci se bude na Dračím potoce líbit,“ poznamenal a za chůze se k nám napůl otočil. „Bude se tam cítit daleko svobodněji. Pokud budeme chtít zřídit útulek pro opuštěná dráčata, musí to být v každém případě na odlehklém místě. Nemůžeme riskovat, že ho někdo najde.“

„Není už zámek Drake na dost odlehklém místě?“ Beatrice přidala do kroku, aby otce dohnala. „A krom toho, co jestli začne pršet?“

„Mohla sis vzít deštník!“ Otec pozdvihl obočí a tvářil se, že ji kárá. „Tohle že je dívka, která přeletěla půl světa s Dračím expresem, spala pod širákem a čelila žhnoucím pískům Sahary i ledovým větrům Himálaje?“

„No,“ zamyslela se Beatrice a zavěsila se do otce, „ale tehdy nepršelo.“

Myšlenka dračího sirotčince nás se sestrou oba